

Pte Leon Dalbert Alward

09-C-03

Leon Dalbert Alward werd geboren op 27 december, 1921 in Hicksville, New Brunswick als zoon van Weldon and Wavie Alward. Leon verhuisde uiteindelijk naar Havelock, New Brunswick met zijn vijf broers, drie zusters en ouders voordat hij in dienst ging. Hij werkte vijf jaar op de gezinsboerderij voordat hij dienst nam en werkte in de winter van 1938-1939 als loodgieter daar verdiende hij tien dollar per week mee. Leon voltooide negen jaar op de basisschool.

Leon deed aan verschillende sporten en lichamelijke activiteiten. Hij speelde in de achterhoede van een ijshockeyteam en was de achtereinder bij zijn honkbalteam. Leon hield ook van zwemmen en schaatsen. Hij kwam uit een baptisten familie. In zijn dienstdossier wordt vermeld dat hij graag motormonteur wilde worden i.p.v. werkzaam te zijn op de boerderij. Leon werd beschreven als een goede betrouwbare jongen, die plezierig in de omgang was. Op 19-jarige leeftijd ging Leon op 5 juli, 1940 in Saint John, New Brunswick in dienst. Hij was in een goede lichamelijke conditie met een lengte van 5'11" inch en een gewicht van 175 pond. Leon was vrijgezel toen hij in dienst ging en er werd verteld dat hij met zijn moeder een speciale band had. Zij hadden ook samen een bankrekening. Hij ging uit vaderlandslievende motieven in dienst. Vooreerst ging hij in dienst bij de Saint John Fusiliers.

Military gegevens: Tijdens zijn opleiding in Saint John, onderging Leon een anti-gas training en ontving zijn motorrijbewijs 3e klas. In september, 1942 ging hij naar Halifax in voorbereiding op zijn dienst in Europa. Op 29 september ging hij overzee naar Engeland om zijn opleiding te vervolgen. Hij kwam in Engeland aan op 7 oktober, 1942. In Engeland diende Leon bij the Royal Hamilton Light Infanterie. In januari 1944, werd hij als versterking toegevoegd aan the New Brunswick Rangers (12 Independent Machine Gun Company). Hij verliet het Ver. Koninkrijk op 20 juli, 1944 voor waar hij voor getraind had: om in het Canadese leger successen te behalen. Leon kwam in Frankrijk aan op 22 juli, 1944. Helaas zou Leon Alward de reis terug naar Canada niet meer meemaken.

De laatste dagen: april, 1945 wordt herinnerd als de maand van de bevrijding van Nederland, "the sweetest of springs." Zelfs toen was het leven van de soldaten toch nog bitter en heftig, zeker voor Leon. Tijdens de eerste twee weken van april, trokken de Canadezen snel Nederland en Duitsland binnen. De 3e Canadese divisie was op 1 april 1945 in gevecht. De 7^e brigade ontmoette flinke Duitse tegenstand bij het dorp Wehl. De slag om Wehl was een standaardaanval om een geïsoleerd geraakte groep vijanden aan te vallen en uit te schakelen. De inlichtingendienst ging ervan uit dat Zutphen en uiteindelijk die dag het Twentekanaal de volgende Duitse defensieve stellingen zouden zijn. Dus de 3^e divisie verliet Wehl en ging op weg naar Zutphen. Delen van de drie Canadese divisies werden naar Zutphen gestuurd. De 2e divisie kwam daar aan op 2 april na een afstand van 32 km te hebben afgelegd. The Royal Regiment of Canada zette een geïsoleerde aanval in, ondersteund door de Royal Hamilton Light Infantry. De gevechtsacties van het 2e Canadese Korps gedurende de eerste week van april sloten nauw aan op de plannen van het 1e Korps. Zij wilden Arnhem innemen, een bruggenhoofd vestigen over de Rijn en een hoofdroute ontsluiten voor de Canadese en Engelse troepen.

Op de datum van Leon Dalbert's dood, waren er ook elders gevechten waarbij Canadezen betrokken waren. Zoals de slag om Friesoythe, Duitsland. The Argyll and Sutherland Highlanders of Canada namen deel aan deze slag samen met the Lake Superior Regiment en the Lincoln and Welland Regiment. De bevrijding van Nederland ging ondertussen door.

Opdat wij niet vergeten: Leon Dalbert Alward werd gedood tijdens gevechten in Duitsland op 14 april, 1945. Een van zijn oudere broers, Wallace, diende in Holland op het moment van zijn dood. Leon ontving the 1939-45 Star, France and Germany Star, War Medal, Defense Medal and the C.V.S.M Clasp for his unwavering service. Hij liet zijn bezittingen en 250 dollar in Victory Bonds na aan zijn moeder, Wavie Alward. Hij was slechts 23 jaar toen hij zijn leven gaf voor onze vrijheid terwijl hij uiting gaf aan zijn vaderlandslievende verlangen om te dienen voor wat hij voor juist hield in dienst van zijn land.

